ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 11ης Ιανουαρίου 1996 *

Στην υπόθεση C-480/93 P,

Zunis Holding SA, εταιρία λουξεμβουργιανού δικαίου, με έδρα το Λουξεμβούργο,

Finan Srl, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα το Bergamo (Ιταλία),

Massinvest SA, εταιρία ελβετικού δικαίου, με έδρα το Mendrisio (Ελβετία),

εκπροσωπούμενες από τους Nicholas Forwood, QC, δικηγόρο Αγγλίας και Ουαλίας, και Stanley Crossick, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Elvinger, Hoss και Prussen, 15, Côte d'Eich,

αναιρεσείουσες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως ασκηθείσα κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στις 28 Οκτωβρίου 1993 στην υπόθεση T-83/92, Zunis Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-1169), και με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τους Giuliano Marenco, νομικό σύμβουλο, και Richard Lyal, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο τμήματος, J.-P. Puissochet (εισηγητή), J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann και P. Jann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 6ης Ιουλίου 1995,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 12ης Σεπτεμβρίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Δεκεμβρίου 1993, οι Zunis Holding SA, Finan Srl και Massinvest SA (στο εξής: αναιρεσείουσες) υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικα-

στηρίου, αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως της 28ης Οκτωβρίου 1993 στην υπόθεση T-83/92, Zunis Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-1169, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή τους περί ακυρώσεως της αποφάσεως που περιλαμβανόταν στο από 31 Ιουλίου 1992 έγγραφο της Επιτροπής προς τις αναιρεσείουσες, περί μη επαναλήψεως της διαδικασίας στην υπόθεση αριθ. IV/M.159 — Mediobanca/Generali (ΕΕ 1991, C 334, σ. 23).

2 Από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση (σκέψεις 1 έως 6) προκύπτει ότι, στις 27 Νοεμβρίου 1991, η Mediobanca-Banca di Credito Finanziario SpA (στο εξής: Mediobanca) κοινοποίησε στην Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (αναθεωρημένο κείμενο που δημοσιεύθηκε στην ΕΕ 1990, L 257, σ. 14, στο εξής: κανονισμός 4064/89), την πράξη με την οποία η Mediobanca αύξησε τη συμμετοχή της στο κεφάλαιο της Assicurazioni Generali SpA (στο εξής: Generali) από 5,98 σε 12,84 %.

3 Με απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 1991, η Επιτροπή αποφάσισε, βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 4064/89, ότι η κατ' αυτόν τον τρόπο κοινοποιηθείσα πράξη δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, για τον λόγο ότι η Mediobanca δεν ήταν σε θέση, μετά την πράξη αυτή, να ασκεί μόνη ή μαζί με άλλους «αποφασιστική επιρροή» επί της Generali.

4 Στις 19 Μαρτίου 1992, η ημερήσια ιταλική εφημερίδα *Il Sole 24 Ore* δημοσίευσε ένα άρθρο που περιείχε το πλήρες κείμενο συμφωνίας έχουσας παραμείνει μέχρι τότε απόρρητη, η οποία υπογράφηκε στο Παρίσι στις 26 Ιουνίου 1985 μεταξύ της Generali, της Mediobanca, του πρώτου μετόχου της, και της Lazard Frères de Paris (στο εξής: Lazard), της οποίας η θυγατρική εταιρία Euralux SA ήταν ο δεύτερος μέτοχος της Generali με το 4,77 % του κεφαλαίου. Η συμφωνία αυτή προέβλεπε μεταξύ άλλων τη σύσταση διευθυντικής επιτροπής,

συγκειμένης από εκπροσώπους της Generali και των δύο κυρίων μετόχων της, για να εξετάζει τα κοινού ενδιαφέροντος προβλήματα της Generali και για να παρεμβαίνει στον ορισμό ορισμένου αριθμού μελών των οργάνων διοικήσεως και διευθύνσεως της εταιρίας.

5 Οι αναιρεσείουσες, οι οποίες ισχυρίζονται ότι έλαβαν γνώση του άρθρου αυτού στα «τέλη Μαρτίου/αρχές Απριλίου του 1992», ήλθαν ανεπισήμως σε επαφή με τις υπηρεσίες της Επιτροπής στις 6 Μαΐου 1992, πριν από την υποβολή της ρητής αιτήσεως περί επαναλήψεως της διαδικασίας στην εν λόγω υπόθεση με έγγραφο της 26ης Ιουνίου 1992. Με την αίτησή τους, υποστήριζαν κυρίως ότι η απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 1991 στηριζόταν σε εσφαλμένη εκτίμηση της επιρροής και του ελέγχου που πράγματι ασκούσε η Mediobanca, μόνη ή από κοινού με τη Lazard, πριν από την αύξηση της συμμετοχής της, πράγμα το οποίο δεν μπορούσε να οφείλεται παρά μόνον σε ελλιπή ή ανακριβή πληροφόρηση της Επιτροπής ως προς το περιεχόμενο της συμφωνίας που συνήφθη μεταξύ της Mediobanca, της Lazard και της Generali.

6 Με έγγραφο της 31ης Ιουλίου 1992, που υπέγραψε ο Γενικός Διευθυντής του Ανταγωνισμού, η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση αυτή για τον λόγο, ιδίως, ότι η απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 1991 δεν στηριζόταν σε ανακριβείς πληροφορίες, όπως είχε υποστηριχθεί, αφού «η Επιτροπή είχε γνώση της συμφωνίας του Παρισιού του 1985 και την είχε λάβει υπόψη κατά την έκδοση της αποφάσεως αυτής».

7 Οι αναιρεσείουσες άσκησαν στις 30 Σεπτεμβρίου 1992 προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου, με την οποία ζήτησαν την ακύρωση της αποφάσεως που περιείχε το έγγραφο της 31ης Ιουλίου 1992. Οι λόγοι της προσφυγής αναλύονται στις σκέψεις 19 έως 21 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

8 Η Επιτροπή προέβαλε κατά της προσφυγής αυτής ένσταση απαραδέκτου, ισχυριζομένη ιδίως (βλ. τις σκέψεις 14 έως 18 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως) ότι το έγγραφο της 31ης Ιουλίου 1992 δεν αποτελούσε πράξη θίγουσα

άμεσα και ατομικά τις προσφεύγουσες, δεδομένου ότι αυτές δεν νομιμοποιούνταν να προσβάλουν την αρχική απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 1991 ούτε να ζητήσουν την επανάληψη της διαδικασίας που κατέληξε στην απόφαση αυτή.

9 Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, το Πρωτοδικείο δέχθηκε την ένσταση της Επιτροπής και απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη.

10 Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που άσκησε η Επιτροπή και να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο για να αποφανθεί επί της ουσίας.

11 Κατ' αρχάς, πρέπει να εξεταστεί αν το έγγραφο της 31ης Ιουλίου 1992 συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής. Εξάλλου, το ζήτημα αυτό τέθηκε από την Επιτροπή τόσον ενώπιον του Πρωτοδικείου όσον και ενώπιον του Δικαστηρίου.

12 Πρέπει συναφώς να τονιστεί ότι η δημοσίευση του άρθρου της ημερήσιας εφημερίδας *Il Sole 24 Ore*, στο οποίο έχουν την απαρχή τους όλα τα διαβήματα των αναιρεσειουσών προς την Επιτροπή, δεν αποτέλεσε, υπό τις προκείμενες περιστάσεις, νέο πραγματικό γεγονός. Πράγματι, από το κείμενο της αποφάσεως της 19ης Δεκεμβρίου 1991, όπως δημοσιεύθηκε, και ακόμη περισσότερο από τον απόρρητο χαρακτήρα της αποφάσεως αυτής, η οποία κατέστη γνωστή στις αναιρεσείουσες κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε γνώση της αναφερθείσας από την ιταλική ημερήσια εφημερίδα συμφωνίας όταν έλαβε την απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 1991. Εξάλλου, οι αναιρεσείουσες δεν αμφισβητούν πλέον πραγματικά στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας ότι η Επιτροπή γνώριζε τη συμφωνία αυτή όταν έλαβε την απόφασή της. Στην πραγματικότητα αμφισβητούν την αξιολόγηση της συμφωνίας αυτής εκ μέρους της Επιτροπής.

13 Η από 31 Ιουλίου 1992 απάντηση της Επιτροπής αποτελούσε, υπό τις συνθήκες αυτές, όπως αυτή η τελευταία υποστηρίζει, καθαρά επιβεβαιωτική απόφαση της από 19 Δεκεμβρίου 1991 αποφάσεώς της. Πράγματι, αυτή καθιστούσε απλώς γνωστό στις προσφεύγουσες ότι η Επιτροπή είχε γνώση της συμφωνίας και δεν έκρινε, συνεπώς, αναγκαίο να τροποποιήσει την εν λόγω απόφαση.

14 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, απόφαση η οποία απλώς επιβεβαιώνει προηγουμένη απόφαση δεν αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής (βλ., ιδίως, τις αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 1977, 26/76, Metro κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 567, σκέψη 4, και της 15ης Δεκεμβρίου 1988, 166/86 και 220/86, Irish Cement κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 6473, σκέψη 16).

15 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφυγή που άσκησαν οι προσφεύγουσες ενώπιον του Πρωτοδικείου ήταν απαράδεκτη και δεν μπορούσε παρά να απορριφθεί. Επομένως, το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι ορθό, έστω και αν στηρίζεται σε άλλη νομική αιτιολογία από εκείνην που δέχθηκε το Πρωτοδικείο (βλ. διάταξη της 3ης Δεκεμβρίου 1992, C-32/92 P, Moat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6379, σκέψη 11).

16 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λόγοι τους οποίους προβάλλουν οι αναιρεσείουσες.

Επί των δικαστικών εξόδων

17 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι οι αναιρεσείουσες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα έξοδα της παρούσας δίκης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

Edward Puissochet Moitinho de Almeida

Gulmann Jann

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Ιανουαρίου 1996.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

D. A. O. Edward